

เทวดา

บทที่ 2

คราบเลือดถูกเช็ดล้างออกแล้วเมื่อนายแพทย์มาถึง ขณะที่แพทย์ตรวจร่างกายทำให้ชายหนุ่มอยู่ที่ห้องนอนชั้นบน ใครต่อใครก็ตามมาสวมทาบทำให้บริเวณบ้านเต็มไปด้วยผู้คน คุณอชชา น้องชายแท้ๆ ของพ่อเขาที่เข้ามาช่วยดูแลกิจการงานต่างๆ มาถึงก่อน และเป็นคนจัดการเรียกตำรวจที่ดูแลพื้นที่

คุณอชชาชักใช้จันฐ์เรื่องราว ดังนั้นจึงช่วยจัดการธุระต่างๆ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจแทนหลานชายที่บาดเจ็บ ส่วนพิมพ์สมรพยายามติดต่อดีวีซ่าไม่ได้ จึงมีแต่คุณอชชาที่รับรู้เรื่องราวด้วยความตกอกตกใจ

“แล้วพรีมเป็นอะไรหรือเปล่าลูก...”

“พรีมไม่เป็นอะไรหรอกแม่ แต่ว่าคุณเสกเจ็บเอากการ มันใช้ส้นมือด้วยเลยหน้าแตกหลายแผลต้องเย็บหลายเข็ม ”

“โอ้ย คุณพระคุณเจ้า ทำไมถึงเคราะห์ร้ายอย่างนี้...” แม่เธอยังพูดอะไรอีกยาว “แล้วทำไมพ่อเสกขัดขืน ใครมันปล้นจี้จะเอาอะไรก็ให้ๆ มันไปเถอะ ”

เธอลอยบอกมารดาไปว่าพวกมันพูดว่าอะไร

“ฮ้า..! มันพูดอย่างนั้นจริงๆ หรือ ”

“จริงซิคะแม่ แหม พรีมจะโกหกทำไม ”

“ใครกันไม่ยอมให้แต่งงานถึงกับมาดักทำร้ายพ่อเสก ”

“แม่อีกลองถามพี่พรรณดูสิคะว่ามีใครน่าสงสัยบ้าง ”

“แล้วพ่อเสกกับคุณสันต์ว่ายังไงบ้าง จะยกเลิกการแต่งงานหรือเปล่านี่ ” น้ำเสียงอีกฝ่ายทุกระรอน

“คงไม่หรอกค่ะ คุณเสกอยากแต่งจะแย เป็นตายยังไงก็ยอม...! ขอให้ได้แต่งไว้อ่อน ”

เธอออกจะหมั่นไส้คนที่ถูกพูดถึง เมื่อครู่ก่อนพอเธอหลุดคำพูดออกมา เขาก็ลืมหูลืมตาเป็นพัลวัน ห้ามไม่ให้พูดให้แม่เขาฟังเลยกลายเป็นว่าเธอฉวยโอกาสแต่งเรื่องขึ้นเพราะไม่ยอมให้เขาแต่งงาน

แม่เธอออกอาการโล่งใจ

“ดีแล้ว พรีมก็อย่าไปบอกใครๆ นะลูกว่าพวกนั้นมันพูดว่าอย่างนั้น ประเดี๋ยวเกิดเค้าขอยกเลิกการแต่งงานขึ้นมาละก็แยเลย ”

“คือว่า...เอ่อ... พรีมเผลอพูดไปแล้วอะ แม่ ”

“ฮ้า เอ๊ะ พรีมพูดทำไม.....”

“ก็พรีมไม่ทันนึก....”

“พรีมไม่หวังดีกับพี่กับแม่เลยนี่ คำพูดพวกนี้พูดออกไปแล้วได้อะไรขึ้นมา ” แม่ต่อว่าอีกยกใหญ่

“แหม..... แต่แม่ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่มีใครเชื่อพรีมหรอก แม่แต่ยัยจี้ยังหาว่าเป็นพรีมเองที่ไม่ยอมให้แต่ง ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือหรือ ” เสียงแม่โล่งใจเป็นที่สุด

แม่ไม่กล้าพูดโทรศัพท์กับเพื่อน กลัวว่าหากคุณสันต์ถามถึงพรรณศจี เธอจะสร้างเรื่องมาแก้ตัวได้ไม่แนบเนียนพอ พิมพ์สมรจึงต้องบอกคุณสันต์ว่า

“แม่เป็นห่วงค่ะ บอกว่าพรีมนี้จะมาเยี่ยม ”

“แล้วทำไมไม่มากันตอนนี้เลยละหนู ”

“เอ่อ คือว่าตอนนี้แม่อยู่บ้านคนเดียวไม่มีรถค่ะ ”

“แล้วพรรณละ ” คุณสันต์ถาม

สีหน้าชายหนุ่มกระตือรือร้นรอคำตอบ เธอได้แต่พูดอ้อมอ้อม

“พรีมยังติดต่อดีวีซ่าไม่ได้ค่ะ ”

“เอ แม่พรรณมีธุระอะไรหนักหนา ป่านนี้แล้วยังไม่กลับบ้านกลับช่อง ”

“เอ่อ... บางทีพี่พรรณก็ทำงานจนดึกค่ะ ”

“ใช่ชะ แม่ พรรณเขายันทำงาน ” ชายหนุ่มเอออวย

คุณสันต์เคยได้ยินหลายครั้งแล้ว “แต่งงานแล้วต้องเลิกงานอื่นให้หมดนะ ชอบทำงานก็ต้องมาทำงานของครอบครัวด้วยกัน ”

“พรรณเขายอมอยู่แล้วละครับ แม่ ”

พิมพ์สมรรู้สึกว้าสีหน้าเขาดูน่าหมั่นไส้ ผู้ชายตัวโตคนนี้นึกคิดเหมือนเด็ก เมื่อไหร่ จะโตจริงๆ สักที

พอเธอถูกเรียกตัวจะซักถาม ชายหนุ่มก็ยึดแขนเธอไว้แน่น เพราะกลัวว่าเธอจะพูดเรื่องที่เขาไม่อยากให้ใครได้ยิน “แม่ครับ... พวกเขาจะซักฟอกอะไรกันนักหนา เสกเป็นเจ้าทุกข์ไม่อยากให้ถามอีกแล้ว พร็ัมยังตกใจไม่ใช่ผู้ร้ายทำไมจะต้องถูกสอบสวนด้วย ”

“ แหม ไม่มีใครสอบสวนพร็ัมหรือลูก ให้ตำรวจทำตามหน้าที่เถอะ เขาคงอยากรู้อะไรอีกนิดหน่อยเท่านั้น ”

“ ไม่เป็นไรหรือคุณเสก.... ”

พูดยังไม่ทันจบ มือใหญ่ได้รูปก็ดึงเธอจนถลาลงมาชิด แขนแข็งแรงคล้องแขนบางๆ ไว้แน่นเหมือนเด็กติดคนเลี้ยง

“ ไม่เอา จะสอบจะถามอะไรก็ถามด้วยกัน เสกไม่ให้พร็ัมไป ”

นายตำรวจจึงต้องเข้ามาสอบถามถึงในห้องนอนชายหนุ่มอย่างเกรงอกเกรงใจ พึมพำสมร่อต้อัดใจที่ต้องทำเป็นว่าไม่เคยได้ยินคำพูดของเจ้าพวกคนร้าย แล้วชายหนุ่มที่คอยช่วยตอบคำถามแทนเมื่อเธอสังเกตเห็นแก่งลังหาวนอนเสียงดังครั้งแล้วครั้งเล่า สีหน้าเป็นห่วงเป็นใยของคุณสุขสันต์ที่วนเวียนมองลูกชายสลับกับมองน้องชายของสามีผู้ล่วงลับอย่างขอความช่วยเหลือ ทำให้คุณอ๊ชซาต้องรวบรัดตัดบทให้เจ้าหน้าที่เสร็จงานเร็วๆ

ชายสูงวัยกลับเข้ามาหลังจากส่งเจ้าหน้าที่กลับไปแล้ว

“ เราจะให้เจ้าหน้าที่คอยแะมาดู แต่ก็แนะนำให้เราช่วยตัวเองด้วย เรื่องยามรักษาความปลอดภัยเรามีอยู่แล้วก็จริง แต่ถ้ามีกะคนเดียวแบบนี้ก็อาจมีช่องเผลอได้ พี่สุขสันต์น่าจะเพิ่มอีกสักคนนะครับ ”

“ ได้ซี จะเพิ่มกี่คนก็เพิ่มเถอะ ” พี่สะใภ้เออออ

พอคุณอ๊ชซาถามว่า “ ได้ยินว่าพวกมันขู่ว่าไม่ให้เสกแต่งงานใหม่ ” เสกสิทธิก็หาวเสียงสนั่นตัดบท

“ เสกง่วงอยากนอนแล้ว พร็ัมก็กลับบ้านเถอะ ประเดี๋ยวจะตึก ”

คุณสุขสันต์เสียงอ่อนกับน้องชายของสามี “ หมอฉินยาแล้วบอกให้เสกพักผ่อนมากๆ จ๊ะ อ๊ช เขาคงง่วงนอนจริงๆ ”

สีหน้าคุณอ๊ชซาซึมจืดเหมือนรู้เท่าทันหลานชายที่ไม่ใครยอมอยู่ในโอวาท... ตั้งแต่พ่อตาย ชายหนุ่มซึ่งดีแต่ใช้ชีวิตล่องลอยไปวันๆ ไม่เคยมีปากเสียงกับเขาก็เริ่มขัดแย้ง ทำให้เขาคิดจะทำอะไรก็ไม่ถนัด แล้วคุณสุขสันต์พี่สะใภ้ที่เคยเชื่อตามเขาทุกอย่างก็ถึงเลทุทุกทีเพราะคำทัดทานของลูกชายหัวแก้วหัวแหวน

เขาจำต้องลุกขึ้นยืน “ ก็พักเถอะนะ ”

คุณสุขสันต์ลุกตาม “ นอนนะลูก ประเดี๋ยวยัยจิวจะเข้ามาอนหน้าเตียงเผื่อว่าลูกจะเอาอะไร ”

“ งั้นพร็ัมไปนะ คุณเสก ”

“ พร็ัมอยู่ก่อน ”

“ อ้าว...” เธออุทาน “ จะให้พร็ัมอยู่ทำอะไรอีกอี คุณเสก ”

ชายหนุ่มขยิบตา พอพวกผู้ใหญ่หันมามอง เขาก็ยกมือยกไม้ขยี้ตากลับเกลื่อน คนเป็นแม่คล้อยตามลูกชายทุกอย่าง

“ งั้นพร็ัมก็อยู่กับพี่เค้าอีกสักพักซิลูก ”

สีหน้าคุณอ๊ชซาแฝงความขุ่นใจเดินตามพี่สะใภ้ออกจากห้อง พึมพำสมรมองตามตาปริบๆ จนประตูห้องถูกงับปิดเหลือเพียงเธอและชายหนุ่มตามลำพัง

“ คุณเสกยังมีอะไรอีกหรือ ไหนบอกว่าง่วงแล้วไง ”

“ เสกไม่อยากให้ออ๊ชซัคนั้นถามนี่ กลัวพร็ัมหลุดปากพูดอะไรออกไป ถ้าแม่สังเกตเห็นเรื่องแต่งงานขึ้นมาละก็จะยุ่ง ”

“ ฮี ที่แท้ก็เป็นห่วงเรื่องนี้เอง ”

“ หรือพร็ัมไม่ห่วงละ ”

เธอนึกถึงพี่สาวที่หายไปกับคนรักจนปานนี้ยังไม่กลับบ้านแล้วก็พูดอ่อยๆ

“ พร็ัมว่าคุณเสกห่วงตัวเองดีกว่า ”

“ การแต่งงานมีความหมายกับเสกมาก.... ”

เสียงเขาออดอ้อนทำให้เธอใจอ่อน เสกสิทธิก็รู้ว่าพี่สาวเธอยังติดคนรักไม่ขาดแต่ไม่รู้ว่าเขาสองคนยังพัวพันกันจนน่ากลุ้มใจ พึมพำสมรที่รู้เห็นด้วยความไม่พอใจ ได้แต่หนึ่งเหมือนน้ำท่วมปาก

“ คุณเสกรู้ไหมว่าการแต่งงานไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แต่งแล้วไม่ใช่ว่า

จะเลิกกันง่าย ๆ ยิ่งถ้ามีลูกมีเต้า.....”

เขาซึ่งพูดว่า “ แต่งกันแล้วพรรณก็รักเสกเอง ”

“ โธ่เอ๊ย.....” เธอสำหน้า

เธอเคยนึกหวั่นไหว ว่าเขาอยากได้พรรณศจี เหมือนเด็กที่อยากได้ของเล่น ที่ไม่นึกถึงอะไรอื่นทั้งสิ้น แต่คำพูดยืนยันซ้ำๆ จนบัดนี้แม่เมื่อถูกทำร้ายจนบาดเจ็บ เขาก็ยังไม่เรรวน ทั้งยังปกป้องหญิงคนรักไม่ให้ถูกผู้ใหญ่ฟ่งเล็ง

“ แล้วถ้าคนที่ส่งคนมาทำร้ายคุณเสกเอาจริงขึ้นมาจะทำยังไง ”

“ พรุ่งนี้เสกจะจ้าง บอดีการ์ด ”

“ ไหนว่ารำคาญคนติดตาม กลัวใครๆ หว่าประสาทไป ”

“ ตอนนี่ใครจะหาว่าอะไร เสกก็ยอมทั้งนั้น ”

“ ดีแล้ว เรียกมาหลายๆ คนหน่อยนะ ”

“ แน่อยู่แล้ว อย่างน้อยก็จนกว่าจะผ่านงานแต่งงานดีไหมพริ้ม ”

“ ดี ” เธอขยับตัว “ งั้นพริ้มกลับละนะ ”

“ เดี่ยวซี ” มือใหญ่ดึงแขนไว้ “ ไม่รู้ว่าอาอัชกลับหรือยัง เสกกลัวเขาจะซักถามจนพริ้มหลุดปากอีก ”

“ วางใจเถอะน่า พริ้มจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น ”

เขาดึงเธอเข้าหาจนใกล้ คาดคั้นเหมือนเด็ก “ สัญญาละ ”

“ สัญญาซี ”

แม่จิวโผล่เข้ามาพอดี เสียงร้องอู้อยู่ ทำให้พิมพ์สมรหันมอง เห็นแม่จิวทำสีหน้าท่าทางเหมือนเข้ามาเห็นอะไรที่ไม่ควรจะเห็น

“ จิวออกไปก่อนก็แล้วกันนะคะ คุณๆ จะทำอะไรกันก็ทำตามสบายเถอะนะคะ ” เจ้าหล่อนโบกไม้โบกมือร่วนวาย

พิมพ์สมรออกจะรำคาญ “ พริ้มกำลังจะกลับแล้ว ”

เธอเดินผ่านออกไป แม่จิวมองตามแล้วก็เข้ามากระซิบกระซาบถามชายหนุ่ม “ ตกลงคุณเสกรักใครแน่คะ คุณพรรณหรือว่าคุณพริ้ม ”

เขาหาวเสียงสนั่น อ้าปากกว้างตาคยิบหยี

“ ก็รักทั้งสองคน ”

“ แล้วรักใครมากกว่าใครคะ ”

“ รักเท่าๆ กัน ” พูดแล้วขยับปากหยุดหยับ ดึงหมอนที่รองหลังออก เลื่อนกายลงนอนหลับตาเสียเฉยๆ

“ ฮ้า รักเท่าๆ กัน แล้วต่อไปจะทำยังไงละคะนี่ ”

แม่จิวยังถามอีกหลายคำ ชายหนุ่มหลับตาเงียบ อีกชั่วครู่ก็ส่งเสียงกรน.....

พวกผู้ใหญ่ยังนั่งพูดคุยกันอย่างเคร่งเครียด พิมพ์สมรรีบยกมือไหว้ลาเพื่อเลี่ยงคำถามที่ชายหนุ่มไม่อยากให้ตอบ

อัชชาถามว่า “ ไม่อยู่คุยกันก่อนหรือ พริ้ม อาอยากรู้ว่าเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่ ”

“ พริ้มก็อยากอยู่ค่ะ แต่ว่ากลัวจะตีก รถพริ้มเก่าถ้าเสียกลางทางตึกๆ จะยุ่ง ”

“ ให้อันจี้ไปส่งไหม ”

เธอมองชายหนุ่มซึ่งเคยวิ่งเล่นด้วยกันเมื่อสมัยเป็นเด็ก อันจี้เป็นอีกคนหนึ่งที่พอใจพรรณศจี แต่พี่สาวเธอไม่เคยชอบตอบ

นิสัยเขาก้าวร้าวเกร ในยามเยาว์ เด็กชายอันจี้เคยรังแกเด็กชายเสกสิทธิ์ญาติผู้ใหญ่แต่ตัวแต่ความรู้สึกนึกคิดพัฒนาช้ากว่าวัย เคยทำทายเป็นให้ห่มนมชกต้อย แล้วญาติพี่น้องก็ลงมือรุนแรงจนพี่ชายร่างใหญ่ร้องไห้ เด็กหญิงพิมพ์สมรทนไม่ไหวเข้าแทรก เสยกำปั้นเปล่าๆ เข้าใส่ ฝากรอยช้ำไว้ที่เบ้าตาคนเกร พ่อแม่ของอันจี้ ก็เลยหมดความรักเอ็นดูเธอ

ชายหนุ่มมองเธอยิ้มๆ “ พี่ไปรถพริ้มแล้วจะนั่งแท็กซี่กลับ ”

แม่เขาจะทำดีด้วย แต่ประกายตาคอมวาบคู่กันนั้นมักแฝงอคติบาดหมางทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกชืดกัน

“ ไม่เป็นไรค่ะ พริ้มไปเองได้ ”

“ ขับรถดี ๆ นะลูก ” คุณสุขสันต์ลูบหน้าลูบหลังเธออย่างรักเป็นห่วง “ ป้าขอใจที่พริ้มดูแลเสกอย่างดีมาตลอด ”

เธอไหว้กราบแล้วรีบปลีกตัว

ประกายตาคูณสุขสันต์ใสสนิทจริงใจอย่างคนที่ไม่มีความในใจกับใคร แต่สายตาสองพ่อลูกกลับซ่อนคมลึกล้ำ.....